

FLOR DE CARD

SANT LLORENÇ DES CARDASSAR

ABRIL DE 1987 Nº 127

Flor de Card

Segons s'ha pogut comprovar, a les passades festes de Setmana Santa hi ha hagut un ressorgiment de la participació popular, la gent ha anat a les processons i s'han augmentat considerablement el nombre de "passos". L'assistència de les dones -autoritzades oficialment per primera vegada a participar vestides de capironats- també ha estat un aspecte destacable i pareix ésser que tot això no s'ha esdevingut únicament en el nostre poble.

I aquest fet, una mica complicat de catalogar des del punt de vista sociològic, no sembla que es correspongui a una tornada massiva de la gent cap a l'església. Segons el nostre parer el podríem situar dins l'intent de recuperar les festes populars, car la gent que surt al carrer disfressada en temps de rüa, és globalment la mateixa que va a la plaça a ballar i també la que participa a les processons. Es gent que vol viure la festa, vol formar part activa de la celebració, tant si és pagana com religiosa.

Tal vegada això tenguí alguna cosa que veure amb la democràcia, que pareix que promou la col.laboració activa dins la política en contraposició a la passivitat exigida pel règim franquista. Recordem, per exemple, que a les pròximes eleccions municipals s'hi presenten 98 candidats del poble, cosa que no s'imaginava ningú fa pocs anys.

En la festa passa alguna cosa semblant: la gent té ganes de sortir al carrer, i en lloc de viure-la portes endins decideix, en un temps on es van acabant les repressions, viure-la portes a fora.

I això és bo. Pensam que la recuperació de les festes populars és important per trobar les arrels de qualsevol poble, sempre i quan no s'institucionalitzi. Cal deixar-la que tenguí una evolució normal, com totes les coses que tenen vida, que sinó corr el perill de perdre espontaneïtat i mobilitat, signe evident de la manca de vida.

Bolletí-revista del Card, Centre Cultural de Sant Llorenç des Cardassar.

Adreça: carrer de Sant Llorenç, 36

Telèfon: 569119

Número 127

Abril de 1987

Dipòsit legal: 765-1973

Edita: Centre Cultural Card

Imprimeix: Apóstol y Civilizador (Petra)

Director: Josep Cortès i Servera

Consell de Redacció: Felip Forteza

Guillem Pont

Guillem Quina

Antònia Servera

Guillem Soler

Miquel Sureda

COL.LABOREN

Josep Cortès	Dijous Sant	Portada
	Espipellades	3
	Eleccions	4
	Batec	10
Antoni Sansó	Quina societat...	5
Guillem Pont	Campaments	6
	Sant Llorenç, ahir	20
Onofre Jaume	Història	8
APA	Acords	9
Xesc Umbert	El temps	9
Maria Galmés	Demografia	10
	Si lleu...	18
	Comptabilitat	
Jaume Galmés	II Congrés...	12
	Poesia	14
	Kafka	15
	Esports	19
J.M.Cerezo	Objectors	16
Pep Alba	G.O.B.	16
Llorenç Artigues	Zartan	17
Pere Galmés	Bàsquet	19
Bel Nicolau	Distribució	
Andreu Amer	Tresoreria	

NOTA

Els articles apareguts en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus propis autors.

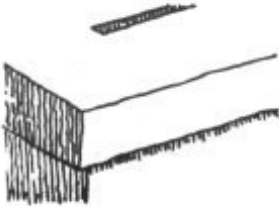
Bon dia (o bones tardes, segons es cas).

Som en Pep Mosca, Director General de PROPOLOSA -Promocions de Polítics Locals, S.A.-, i, a la vista d'es partits que se presenten a ses eleccions municipals d'es mes que ve, vos voldria dir dues paraules que m'agradaria tenguéssiu presents: cercau, comparau i, si trobau res millor, votau -ho. Si no, que Déu mos agafi confessats!

Si hi ha qualche partit que encara no tenguí programa electoral i en vol comprar un a bon preu, dijous que ve, a sa plaça d'es mercat, hi haurà una taula que en vendrà.

Són de lo més pràctic, ja que serveixen per qualsevol llista: basta canviar-los es nom i s'escut i pareixen fets a mida.

Espavilau-vos, que no n'hi haurà p'es qui en voldrà.

I llavonses n'hi ha que diven que s'Ajuntament no fa res!

En es darrer mig any han fet una escola de música, una exposició de retrats antics, plaques noves p'es carrers, un aiguavés a sa casa d'es vells, han posat sa primera pedra de s'Unitat Sanitària i diven que volen posar en marxa lo de sa presa.

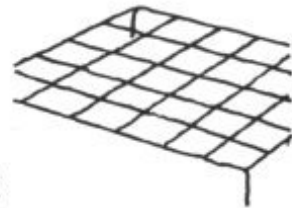
Llàstima que no hi hagi eleccions cada any!

Està ben vist que avui en dia ni sa fe és ja lo que era!

Fixau-vos fins a quin punt s'han anat abandonant es costums religiosos, que es PDP va celebrar s'elaboració de sa llista amb una torrada de carn.

I es fet no tendria res d'extraordinari si no fos perquè va tenir lloc es Divendres de Dolor, un d'es dijuns més grossos de s'any!

Que ho haguessin fet es comunistes, passi, però es Demòcrata-Cristians pareix que els tocava haver estat un poc més alerta, no és ver?

Es Dijous Sant, badant a sa processó, em vaig atracar an es cabo per amollar-li una collonada -que tant ell com jo som una mica encollonadors-, i encara no havia obert sa boca quan es batle, que mos vetlava, se va acostar i li va enflocar: "Pedro, quan acabis de xerrar amb sa premsa, vendràs, que t'he de menester".

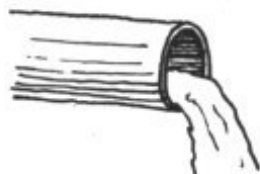
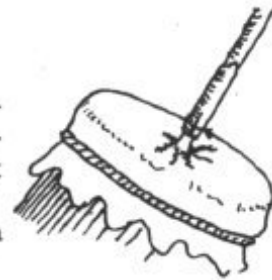
¿Que devia tenir por que no me contàs qualche secret de La Sala?

I tanmateix era per demés, que es cabo, d'ençà que festeja ja no me conta res de res.

Se veu que s'al.lota el deu menar d'aprop...

A sa darrera revista -i podeu creure i pensar que va ser ben sense voler- donàrem una informació equivocada: diguérem que un d'es grups que participaren a sa ximbombada era de s'Escola Card, quan en realitat just eren un grup d'amics que els agrada sa gresca.

Valguin aquestes retxes com a rectificació, que a noltros sempre mos ha agradat donar a cadascú lo seu.

A sa revista d'es març de 1972 -ara fa quinze anys- férem una entrevista an es qui aleshores era es batle, en Miquel Vaquer, i davant sa pregunta de quins projectes tenia a llarg plaç mos va respondre: "Sa canalització d'aigua potable i xarxa de clavegueram de Sant Llorenç i Son Carrió".

Com podeu comprovar no va dir cap mentida: es projecte era a llarg plaç.

A mitjan mes que ve, si no hi ha res de nou, farem una taula rodona amb sos caps de llista que se presenten a ses eleccions i presentarem es primer llibre de sa col.lecció "Es Pou Vell", que serà un recull de ses fotografies comentades a sa secció "Sant Llorenç, ahir".

En arribar s'hora ja vos farem a sebre es dia, s'hora i es lloc.

Josep Cortès

PARTIT DEMÒCRATA POPULAR

- 1.- Miquel Servera Blanes "Parreta"
- 2.- Bernat Rosselló Mesquida "Polit"
- 3.- Llorenç Cabrer Brunet "Rafeló"
- 4.- Sebastià Rigo Vaquer "Rigo"
- 5.- Llorenç Rosselló Melis "Estelet"
- 6.- José Miguel Marqueño García
- 7.- Gabriel Servera Servera "Figó"
- 8.- Bernat Galmés Sureda "Sollo"
- 9.- Xerafi Llull Mesquida "de Sa Bagura"
- 10.- Xerafi Llull Barceló "de Sa Bagura"
- 11.- Josep Vaquer Jaume "Corem"
- 12.- Mateu Amer Caldentey "d'Es Forn"
- 13.- Tomeu Domenge Gomila "Rotes Noves"

- 1.- Antoni Sansó Servera "Cuc"
- 2.- Andreu Femenias Grimalt "de Ses Toltes"
- 3.- Pere Massanet Sancho "Bosco"
- 4.- Bàrbara Mesquida Nicolau
- 5.- Dolors Sánchez Márquez
- 6.- Guillem Femenias Estelrich "Petxina"
- 7.- Joana Genovart Juan "Garrida"
- 8.- Joan Ballester Riera "Cuixa"
- 9.- Francesc Galmés "de Sa Botigueta"
- 10.- Antoni Llull Planisi
- 11.- Margalida Duran Domenge "Reus"
- 12.- Catalina Mesquida Llull "Sansona"
- 13.- Biel Font Sureda "Tenre"
- 14.- Andreu Amer Artigues "Pipes"

- 1.- Tomeu Pont Estelrich "Carbó"
- 2.- Tomeu Mestre Esteva "Bovet"
- 3.- Pere Umbert Sancho "de Son Vives"
- 4.- Mateu Domenge Riera "Gosti"
- 5.- Pere A. Femenias Bosch "de Son Roca"
- 6.- Mateu Gayà Ballester "Ventura"
- 7.- Tomeu Riera Riera "Paleta"
- 8.- Toni Font Pont "Font"
- 9.- Joan Sureda Ballester "Serveri"
- 10.- Miquel Sureda Duran "Rave"
- 11.- Bernat Brunet Servera "Campes"
- 12.- Maria Rosselló "de Ses Vaques"
- 13.- Joana Pont "Cordera"

- 1.- Mateu Puigròs "de Sa Caseta"
- 2.- Ignasi Humbert Roig
- 3.- Guillem Soler Riera "Corme"
- 4.- Josep Sureda Fullana "de Son Neula"
- 5.- Francesc Fullana Font "Paco Font"
- 6.- Margalida Segura Miquel "de Sa Coma"
- 7.- Aina Melis "Solla"
- 8.- Joan Roig Ginard "Fosc"
- 9.- Maria Artigues "Randa"
- 10.- Jaume Torres Galmés
- 11.- Margalida Santandreu "Gelat"
- 12.- Antoni Melis "de Sa Cova"
- 13.- Jaume Amer Artigues
- 14.- Amador Nebot Brunet "Busco"

- 1.- Miquel Vaquer Melis "Falera"
- 2.- Antoni Ordinas Pascual "Ordines"
- 3.- Guillem Llull Gomila "Corona"
- 4.- Miquel Adrover Bestard

- 5.- Tomàs Bauzá Gayà "Llavorim"
- 6.- Joan Vaquer Caldentey "Vaquer"
- 7.- Pere Santandreu Servera "Paler"
- 8.- Aina M. Jaume Girart "Roseta"
- 9.- Maria Gelabert Bauzá
- 10.- Llorenç Galmés Jaume "Conier"
- 11.- Pere Bauzá Vaquer "Mauri"
- 12.- Montserrat Umbert Servera "Mena"
- 13.- Francesc Soler Vaquer "Gall"
- 14.- Antonio López Sánchez

UNIO MALLORQUINA

- 1.- Joan Santandreu Servera "Paler"
- 2.- Miquel Mascaró Melis "Coll"
- 3.- Miquel Santandreu Sureda "Móra"
- 4.- Tomeu Domenge Riera "Gosti"
- 5.- Pedro Sánchez Gómez "Vidrier"
- 6.- Andreu Salas Melis
- 7.- Miquel Puigròs Sureda "Carmany"
- 8.- Justo Pérez Sanchis
- 9.- Jaume Adrover Galmés
- 10.- Tomeu Riera Domenge "Baió"
- 11.- Jaume Font Sureda
- 12.- Joan Carrió Duran
- 13.- Joan Llinàs Mascaró
- 14.- Miquel Umbert Mascaró

QUINA SOCIETAT VOLEM?

He explicat ja, en anteriors col·laboracions, "Quin Ajuntament volem" i "Quin poble volem". Ara, per acabar la sèrie, exposaré el meu punt de vista sobre la part més difícil, però que no per això faig comptes deixar de banda: "Quina societat volem".

Per ventura no caldria explicar-ho, ja que el propi nom del meu partit i la meua trajectòria política ho indiquen clarament, però, seguint l'esquema dels altres articles, ho concretaré en tres punts: volem una societat progressista, nacionalista i en pau amb la naturalesa.

Volem una societat progressista, és a dir, una societat amb programes socials i polítics avançats, no estancada en el passat, que tendeixi a afavorir els més dèbils i que no es vengui als interessos dels poderosos. Una societat on el socialisme i la llibertat siguin les metes a aconseguir i no només damunt el paper. I, a la vista de passades actuacions, estam en condicions d'afirmar que, avui per avui, el PSM és l'únic partit a Sant Llorenç que encara pot dur el socialisme per bandera sense haver de baixar el cap.

Perquè després de llorencins som mallorquins, també volem una organització política i cultural que depengui de nosaltres mateixos, que no es regeixi pels ordres donats de fora, que miri, abans de res, pel bé de Mallorca i que s'expressi en la llengua dels nostres padrins. Una política, en definitiva, nacionalista i d'esquerres.

I perquè pensam que l'única esperança dels llorencins de reconciliar-nos amb la naturalesa és deixant de fer-li mal i conservant el poc que ens queda, assumim completament el programa que les delegacions del GOB de Sant Llorenç i Son Servera han elaborat de cara a les vinentes eleccions, un programa ecològic que contempla els problemes de les aigües, els incendis, l'urbanisme, les zones verdes públiques i les graveres i cantoneres, entre d'altres.

Aquesta és la societat que volem, i treballarem per aconseguir-la.

Antoni Sansó

En aquest requadre hi havia d'anar la llista de la UDT (Unió Democràtica independent), però a l'hora d'entregar la revista a la impremta, en Ramon Pont "d'es Forn" encara no havia aconseguit arregar les tretze persones que ha de menester per embarcar-se a l'aventura política. Si el mes que ve ho ha aconseguit procurarem fer-li un buit.

Si no hi ha canvis de darrera hora, és molt probable que aquests siguin els llorencins que es presentin a les vinentes eleccions municipals. Les llistes ens han estat proporcionades pels propis partits.

13 anys de campaments

UNA EXPERIÈNCIA EDUCATIVA

FLOR DE CARD -6- (78)

EL SAFAREIG 1983

El Juliol del 83 fou un mes de molta calor, gairebé asfixiant.

D'altra banda, el decurs dels aconteximents no fou el previst, però també serví per emmagatzemar en el sac d'experiències.

Per mor d'uns caçadors furtius que s'enfrontaren amb les armes a l'amo de Son Josep, el senyor de-

cidí aixecar unes barreres que permetien el pas de les persones però no el dels vehicles, i, malgrat el grau de confiança, ens manifestà -i ho comprendrem- que no es podien fer excepcions. Per això instal·làrem el campament a un pinaró que hi ha rera les cases, just a la vora del safareig i dels tarongers, però bastant més lluny de la mar.

El primer dia que hi baixàrem la trobàrem engrescada per la xalocada i tinguérem semblant racció el segon dia... calor, distància, mar moguda feren que, per pròpia iniciativa i amb pesar dels monitors, els nins decidissin no baixar més a la mar i banyar-se en el safareig.

La descripció del fet és senzilla, però la realitat del moment era més empalagosa: convèncer l'amo, netejar el safareig -que es féu amb la decidida i voluntariosa participació d'un grapat de pares a la sortida de sol-, però també ens obria un nou interrogant: necessita el nin la mar per passar-s'ho bé? És un tòpic que "suposam" sense haver-ho comprovat?

Ens portà a pensar que la "necessitat de la mar" és ben relativa. I no solament el cas concret, que podia ésser anecdòtic o "forçat", sinó el d'altres llocs amb piscina preparats per a campaments/colònies: Lluc, Colònia de Sant Pere (mixte), altres a Catalunya...

En el contexte didàctic general -natura, creativitat, hàbits...- i també motivat per la

calor, tinguérem l'avinentsa d'empènyer, allargar... les relacions campamentals fora del contexte del campament, aprofitant -com altres vegades i amb altres objectius- el moment i les possibilitats que se'ns oferien espontàniament.

L'aire era calentíssim... i amb això començàrem a sentir un cre-cre-crec continuat. Sobtats i creient que era renou de foc, començàrem a córrer i a cridar els nins, però... i el fum? No, no ho era foc, eren les pinyes que, per l'escalfor s'anaven obrint d'una manera forçada i renouera, oferint-nos una vertadera pluja de pinyons.

Tastàrem i arreplegàrem pinyons, dels quals en fariem planter per després sembrar a part o banda.

Pares i autoritats

Parlant del safareig, ja he esmentat la força i voluntat dels pares, que a sortida de sol ja eren allà preparats per a netejar-lo... però la seva participació -decidida, oberta i clara- també els portà a realitzar tota una llista de "necessitats" mínimes -i traduïda en pessetes- amb la finalitat de presentar-la al Consistori.

Vist en perspectiva, em fa l'efecte de que, malgrat els canvis normals que es produeixen any rera any, com a col·lectiu, els pares anaven assimilant i compartint, de cada vegada més, els objectius del campament.

A tal efecte es podria citar tot un anecdotari ben interessant i no absent d'esforços ni de cost personal, com és ara, afuixar-se d'anar a pescar per intentar arreglar el motor, per no tornar citar altra vegada l'enllotada del safareig.

L'any 83 també es podria assenyalar com un any ben excepcional, si no ho record malament, per primera vegada ens visità el batle de la vila. I potser l'excepcionalitat no s'esdevé tant per la visita sinó per l'absència de visites semblants en els onze anys anteriors.

Em resulta mal d'entendre que, per les finalitats perseguides i, sobre tot, per la quantitat de gent que els campaments movien mai no haguessin estat capaços de "ferir la sensibilitat" de les Autoritats de torn. Malgrat solament fos per una soterrada finalitat electoral.

Una altra característica

Aquest darrer comentari ens porta a una altra característica ben peculiar dels Campaments a Sant Llorenç: la manca d'ajudes significants i la ignorància per part de les autoritats locals. Amb tot i amb això, a dir ver, la qüestió no es pot plantejar en termes de virginitat, car, en determinats moments i per intersecció d'algun pare lligat al poder, ens havien arribat alguns esquits-llimosna, cosa que sempre és d'agrair.

De totes maneres, això ens porta a un altre "coneixement" propiciat per l'experiència dels campaments: qual sevol tasca, per àrdua i complexa que sigui, amb voluntat i una mica d'enginy es pot dur a terme si és tasca d'equip (el tòpic de "la unión hace la fuerza") Els doblers, les dependències, els avantatges de partida... no suposen gaire cosa enfront de la voluntat decidida i

clara d'aconseguir unes metes (A Sant Llorenç hi ha altres exemples clars i actuals d'això).

I per acabar

El campament de l'any 83 també representà el principi de la fi, car d'una banda, a nivell municipal es creà el SMOE i d'altra, a nivell personal es posarà fil a l'agulla per encetar l'experiència de Ses Sitges.

Guillem Pont

CLÍNICA VETERINARIA

Hernán Cortés, 3
MANACOR
T. 554265

Burgues, s.n.
FELANITX
T. 581579

HISTÒRIA DE SANT LLORENÇ La basílica de Son Peretó

per Onofre Jaume

La basílica de Son Peretó estava enclavada damunt un turonet a 2 qmts. del poble i, per tant, dins el nostre terme eclesiàstic. Tenia 31 metres de llargària per 14 d'amplària i estava orientada de ponent a llevant. Constava de tres naus i la d'enmig estava un poc més elevada que les altres dues. De tramuntana a xaloc hi havia dues portes secundàries. L'atri estava rodejat de corredors, tot a cobri. La teulada, seient damunt els arcs, fortificada per les columnes.

En el centre de l'atri trobam la pila baptismal en forma de creu, on es batiava per immersió. Es baixava a la piscina per medi de dos escalons i, en la part de xaloc, hi havia un clot per donar sortida a l'aigua. Tota la piscina estava construïda d'una manera rudimentària, amb pedres unides amb terra roja o calç, amb fragments de terra picada, tot això formant una pasta.

L'altar estava construït de pedra de per aquí i era d'una sola peça. Estava orientat, igualment que la basílica, de ponent a llevant, sostingut per columnes que avui han desaparegut. Tenia dues cavitats quadrades, bastant endinsades, per sostenir les vares d'un tabernacle que cobria l'altar durant el temps que permaneixia l'hòstia consagrada i el vi.

Molt aprop, pardamunt l'altar, hi havia una altra cavitat de 21 x 19 ctms. on conservaven les relíquies dels màrtirs, traslladades des de Roma a aquestes terres. No podien ésser màrtirs de Mallorca perquè, que sapiguem, a Mallorca no en va morir cap mai. L'exili ja era considerat com el càstic major que poguessin donar a un ciutadà romà, encara que fos esclau.

El presbiteri estava separat del cor per dos escalons. L'altar estava rodejat per un banc de pedra. El cor, separat de les naus laterals per una barana, su-ran del presbiteri, en la part central. En el presbiteri, darrere l'altar, hi havia la famosa cadira episcopal, a la qual s'hi arribava per dos escalons.

Moltes sepultures foren trobades en l'interior de la basílica. Les principals són la de Baleria, matrona romana que, sens confiscació de béns fou desterrada des de Roma a Mallorca i que devia ésser molt bona cristiana, puix en vida seva va veure convertit el seu palau en casa del Déu dels cristians; la

de Marcus i Ossius i moltes altres en l'exterior de la basílica.

La Reconquesta

Llegim en uns apunts de Mn. Salvador Galmés, dels quals prenim nota l'any 1952:

"Después de la Reconquista por el rei don Jaime el Conquistador, nuestro pueblo aparece situado en un arco a 3 km. al N.O. del actual con el nombre de Bellver, que aún conserva su predio limítrofe y con su parroquia erigida en 1248 junto con las primeras de la isla. Conservó con aquel nombre, con su Baile real i párroco propio hasta el siglo XV o XVI, después se corrió al lugar actual con el nombre de Sant Llorenç des Cardassar.

En el siglo XVI la antigua iglesia se unió a la de Manacor y en el siglo XVII recobró su personalidad.

En el repartimiento de las tierras en esta isla, tocaron las de la villa de Manacor al conde del Rosellón don Nuño Sang, quien en herencia las dejó a su tío el Conquistador. Don Nuño liberó a hombres y mujeres de remensas y franquicias y el que las heredó, después de la muerte del conde, las puso en venda de diezmos, laudemios y tascas.

Después, su hijo Jaime II, en el año 1300, entre otras villas elevó la de Manacor a Parroquia. La iglesia sufragánea de San Lorenzo, situada a hora y media al noroeste, por camino llano y en paraje poco sano por causa de un arroyuelo que corre en su inmediación. Todo lo demás es seco y no tan llano como lo restante del camino.

(Continuarà)

El dia 14 d'abril -el segon dimarts del mes- va tenir lloc la reunió ordinària de la Junta de l'APA i es tractaren els següents temes:

1.- El director demana ajuda a l'APA per a les vinents competicions esportives escolars, per tal com dos dels mestres que habitualment se'n cuiden seran de viatge d'estudis per terres de Galícia.

2.- La festa del llibre d'enguany es dedicarà a la poesia i hi col.laboraran els al.lots de l'escola amb poemes propis. L'exposició estarà oberta al públic del 23 al 26 d'abril.

3.- Per donar sortida als dobbers que té l'Associació, s'acorda comprar un equip de música compost d'un amplificador, una platina de cassette, dues columnes i dos micros, tot fàcilment transportable i que pugui esser utilitzat tant a les aules com a l'aire lliure. El preu rondarà les dues-centes mil pessetes.

També s'acorda comprar un home clàssic, que és un model anatòmic fet de peces desmuntables per poder estudiar l'estructura interior, i que es comanarà a una casa especialitzada de Barcelona.

El temps

Estació de Ca'n Xesc

Dia	litres	fenòmen atmosfèric	vent dominant
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8	2'2	•	
9	0'5	•	NE
10			
11			
12			E
13			
14			N
15			N
16		—	
17			
18			
19	1'8	•	
20			
21			
22	8'9	•	
23		—	
24			
25	1'3	•	O
26			
27			
28	3'0	•	O - N
29	6'3	△	NO
30	3'3	•	N
31	3'1	•	NE
30'4			

Mes MARÇ	
Temperatures màximes	
Dies	graus
2	26
Temperatures mínimes	
Dies	graus
16	1'5
Velocitats màximes del vent	
Dies	Qmts/hora
29	75
Fenòmen atmosfèric	
Pluja	●
Neu	✱
Calabruix	△
Tempestat	⌚
Boira	≡
Rosada	—
Gelada	⌞
Petita nevada	⊠

- * MATERIAL FOTOGRÀFIC
- * ARTICLES DE LABORATORI
- * FOTOGRAFIES DE MARGALIDA MOREY

S'ESTUDI

General Mola, 11-E
(Baix de's Cos)
Tel. 55 40 78 MANACOR

JOIERIA FEMENIAS

LLISTES DE NOCES
OBJECTES DE REGAL

Carrer del Rector Pasqual, 8 * T. 569072

CARRERS

El dia 8 d'abril, continuant amb la lenta aplicació del programa de normalització lingüística aprovat fa prop de quatre anys, es va procedir a canviar les plaques metàl·liques d'alguns carrers del poble per les rajoles de ceràmica corresponents.

FESTA DEL LLIBRE

Continuant la ja tradicional "Festa del Llibre" -iniciada, a Sant Llorenç, l'any 1975-, va tenir lloc, a la Rectoria, una mostra de llibres infantils i de poesia.

L'exposició-venda estava organitzada pels Serveis d'Orientació Educativa de Son Servera, Artà i Sant Llorenç i va restar oberta al públic del 23 al 26 d'abril.

SETMANA SANTA

No hi ha dubte que la característica que més ha destacat de la passada Setmana Santa ha estat la participació popular i el ressorgiment de la iconografia religiosa: s'han restaurat un gran nombre de llanternes, s'ha

construït un suport amb rodes per al Crist, s'ha espolsat un "Eccehomo" que feia prop de cinquanta anys que estava arraconat i s'ha "aixecat" la "Mare de Déu morta" i l'han convertida en "Dolorosa". I tot això s'ha tret a les processons acompanyat de dues confraries de capironats -una és nova d'enguany- i d'un gran nombre de seguidors.

Si a tot això hi afegim un Crist vivent, amb la Creu, els centurions i dues bandes de música, no resultarà gens estrany el comentari que es feia de que gairebé no quedava gent per badar.

NATXEMENTS

N'Aina Maria Vives Llodrà, filla d'en Gabriel i n'Aina, neix a Son Carrió el dia 20 de març. Enhorabona!

DEFUNCIONS

En Bartomeu Quetglas Llinàs "d'es Garrigó", casat, mor a l'edat de 75 anys a Sant Llorenç, dia 29 de març. Descansi en pau.

Maria Galmés

FOTOGRAFIES ANTIGUES

De l'11 al 22 d'abril es varen exposar, a la Rectoria, un bon grapat de fotografies antigues de Sant Llorenç i Son Carrió que havien estat arreplegades per en Llorenç Febrer i per la majoria de les entitats culturals i esportives del poble.

L'exposició, que va estar molt concorreguda, passarà a formar part de la biblioteca municipal i les fotografies estaran a disposició del qui les hagi de menester.

DEPURADORA

El dia 13 d'abril el President del Govern Balear, Gabriel Cañellas, acompanyat del Conseller d'Ordenació del Territori, del Director General d'Obres Públiques i del Cap de la Secció Hidràulica, visitaren oficialment l'"Estació Depuradora de la Zona de Sant Llorenç (Costa)".

La depuradora, situada vora el Safari, podrà depurar les aigües d'una població de 37.000 habitants i té un pressupost de 272 milions de pessetes. Si les obres marxen a aquest ritme, està previst que entri en funcionament a darreries de juny.

Cuidarà del seu funcionament un equip format per un tècnic i quatre o cinc persones més.

ARA FA 5 ANYS

3-4.- Comença un curset de ceràmica a la biblioteca.

14-4.- En Mateu Girart i en Pere J. Llull aproven les oposicions d'auxiliar administratiu de l'Ajuntament.

18-4.- En el ple del mes s'acorda que a la sortida del poble, anant a Artà, les cases de la dreta de la carretera s'hauran de fer 25 metres enfora.

1-5.- Mor en Tòfol Mora Garí, secretari local de UCD.

30-4.- El ple de l'Ajuntament acorda construir un escorxador, amb sales de sacrifici, de refrigeració, oragedores, oficines, excusats, laboratori, buidador de panxes i tres corrals.

1-5.- S'inaugura la Creu Roja al poble.

LES CONCLUSIONS

Després d'onze mesos de silenci, es tornaria a parlar del "Congrés". Aquesta vegada -i, evidentment, sense el ressò dels mesos d'abril i maig de l'any passat- la Comissió Territorial de les Illes Balears es tornaria a reunir per a l'Acte de Presentació Pública de les Conclusions del II Congrés. Acte que, com la seva inauguració, es faria a Ciutat. El lloc triat per a l'esdeveniment seria la sala d'actes del Convent de Sant Francesc. I la data, dia 8 d'abril.

Lluny quedava el dia de la presentació, a Manacor, les jornades de Reus, les cent conferències simultànies, i els salons d'actes plens de gom a gom. Dimecres passat, a la sala del Convent, poc de tot això restava, àdhuc gent a més de quatre cadires. El II Congrés no es pot dir ben bé que fos un fracàs, car si tenim en compte que per allà on li posarem més retrets fou pel seu caràcter científic, tan allunyat de l'impacte popular que havia de suposar. D'altra banda, els resultats pràctics aconseguits tampoc no han estat els desitjables al seu començ. Contradiccions i opinions aïllades apart, el que sí és cert és que la participació a aquest congrés serà una cosa que es recordarà: no seria just parlar de fracàs. De totes maneres, prest sortiran publicades en quatre toms les conclusions d'un acte que va batre no pocs rècords de participació (els 4000 estudiants a Reus en podrien ésser un botó de mostra).

Abstraccions al marge, tendria lloc l'acte de presentació pública d'aquestes conclusions. A la taula de presidència hi havia el Dr. Antoni M. Badia i Margarit, n'Aina Moll i Marquès i Isidor Marí i Mayans, entre d'altres. El ponent encarregat del tema "Llengua i Dret" faria els següents comentaris:

* La llengua pròpia és aquella que és emprada per les administracions i poders públics.

* L'actitud favorable a la protecció no és un acte partidista, sinó que, en termes jurídics, és la que se'n deriva de la Constitució i de l'Estatut Autònic. Partint del principi de pluralisme exposat el primer article de la Constitució.

El Sr. Joan Martí, tractaria el tema de l'ensenyament:

* La situació de normalitat suposa la normalització de tots els Països Catalans. El futur de la llengua va lligat al futur de la nació.

* La Constitució discrimina les nacions de l'Estat. El català serà una llengua de segona mentre no es dugui a terme una adequada transformació del marc legal.

* Les lleis de normalització són insuficients i a més no s'apliquen.

* Cal una política educativa compartida per tots els grups autonòmics d'arreu dels Països Catalans.

* Reivindicà que a l'escola ha d'ésser obligatòria l'assignatura del català i que, a més, les altres assignatures s'han d'impartir en català. Alhora que també proposà que la formació dels alumnes no només ha d'ésser lingüística i literària, sinó també ideològica.

* No s'acompleixen els mínims.

Al torn de "Història de la Llengua", s'esmentarien les següents conclusions:

* Enriquiment intel·lectual i humà entre els assistents al Congrés.

* Convicció general que el II Congrés pot ésser una fita històrica per al recobriment del nostre idioma.

El President, el Sr. Antoni Badia i Margarit, clouria l'acte amb una reflexió clara, explícita i personal segons el punt de vista tècnic "A", pràctic "B" i vital "C":

A.- El conjunt del treball realitzat ha estat un "corpus ingent de sociolingüística aplicable no només a l'estudi de la llengua catalana".

B.- Les conclusions, el resultat de l'estudi i de la discussió, són realitzables, realistes, on les actituds han estat per damunt de les institucions. "Ens hem d'inspirar per dur-les a terme".

C.- Remoure la societat: fer-li entrar ganes (més ganes) de treballar per la llengua. Les conclusions han sortit de la mateixa entranya de la societat.

Després de la cloenda dels diferents cursos, hi hauria un col·loqui entre la taula i els assistents. D'ell treiem el següent extracte, referit als mitjans per dur a terme les conclusions dins la nostra societat. Aina Moll vendria a dir el següent: coordinar esforços, reunió dels tres parlaments catalans: les Illes, el Principat i el País Valencià. Per això, se'ls hi hauria de presentar el corresponent projecte, aquest hauria d'ésser aprovat per les tres autonomies, enviar-ho al Parlament Central i que aquest donàs el seu vist i plau.

No creis, emperò, que avantposant les actituds a les estructures també podríem avançar?

Jaume Galmés

El Consell Insular de Mallorca, en una lloable iniciativa per tal d'avaluar el grau de coneixement del català a l'illa, va encarregar una enquesta sociolingüística a la Universitat de les Illes Balears.

La mostra, de 1111 enquestes amb un error màxim del + 3%, es va extreure utilitzant el mètode aleatori estratificat, considerant com a estrats tots i cada un dels municipis de Mallorca.

Per l'interés que té de cara als estudiosos de la llengua, hem considerat oportú publicar-ne les conclusions. Si algú té interès en consultar altres aspectes del treball, està a la seva disposició.

1.- La llengua catalana és la llengua pròpia de Mallorca no només històricament i jurídicament sinó també sociològicament si ens atenim al fet que tres quartes parts de la població adulta parla en català.

2.- La comunitat lingüística catalana és la comunitat autòctona: un 94% dels membres són nascuts als Països Catalans. Per contra, de la població no catalano parlant tan sols hi són nascuts un 20%, és a dir, que un 80% són immigrants.

3.- Cal incrementar la instrucció superior, tot augmentant-ne els recursos i diversificant-ne les titulacions per nivells i per especialitats, en vista del grau d'instrucció que correspon al d'una societat del nivell de desenvolupament econòmic de la mallorquina.

4.- Cal dedicar una atenció preferent a augmentar el nivell d'instrucció, en totes les àrees, de la població mallorquina: escoles d'adults, reciclatges, difusió cultural subvencionada als diaris, emissores, televisió...

5.- És possible una política normalitzadora del català impulsada pels organismes públics, ja que la societat civil mallorquina controla molt més eficaçment que la forastera l'àmbit empresarial.

6.- Si els mallorquins no escriuen en català és senzillament perquè no els n'han ensenyat a l'escola.

7.- Cal introduir seriosament i en profunditat l'ensenyament del català i en català a tots els nivells educatius per tal d'erradicar l'altíssima taxa d'analfabetisme en la llengua pròpia de la població mallorquina.

8.- Cal que l'ensenyament del català i en català sigui obligatori a tots els nivells educatius per als fills dels no catalano parlants a fi de dur-ne a terme la integració, demanada quasi unànimement.

9.- Cal satisfer la demanda social de l'anglès com a segona llengua dels mallorquins.

10.- Cal suprimir l'artificial sentiment de minorització dels mallorquins per tal que parlin en català als no catalanoparlants; aquest és, a més, el desig majoritari dels immigrants.

11.- Cal fer la propaganda comercial en català (anuncis, rètols...) per tal d'afermar la mallorquinitat de l'establiment i augmentar-ne la clientela.

12.- Cal augmentar la presència ambiental del català als mitjans de comunicació (televisió, ràdio, diaris...) a fi que reflecteixin la realitat social.

13.- Cal una acció decidida dels poders públics i socials orientada a adequar-se al fet que el català és la llengua majoritària i pròpia de Mallorca, ja que la democràcia, o govern de la majoria, encara no ha arribat a servir aquesta realitat sociolingüística.

14.- Per la novetat que presenta l'enfocament de l'enquesta i a fi de defugir el localisme instam el Consell Insular de Mallorca que ofereixi el mètode i els qüestionaris a altres institucions dels Països Catalans i els animi a dur a terme una enquesta similar.

15.- Caldria que aquesta enquesta es repetís periòdicament, amb l'objectiu d'estudiar l'evolució de la realitat sociolingüística i ajustar-hi les accions pertinents, i que es fessin estudis semblants per aprofundir en distints àmbits.

CONSELL INSULAR
DE MALLORCA

"SIS BRONZES GRISOS D'ALBA"

de Margalida Pons (*)

Un llibre de lectura imprescindible per a conèixer els nous valors de la nostra poesia.

Intentar fer una aproximació a un text literari, on es respira ambigüetat a cada ratlla, és vertaderament difícilíssim, molt més encara si ens movem dins els marges de la poesia. Quan deim aproximació a un text, hem d'entendre aquesta com un apropament als propòsits de l'autor/a, és a dir, a la lectura que ell/a fa de la seva pròpia obra. Una teoria meua molt particular és que els autors només són -o haurien d'esser- això, autors. I molt fan donant-nos a compartir les seves vivències mitjançant els esquerps camins de la paraula. I com autors, sempre nedant segons el meu corrent, no són ningú pere valorar la seva obra dins un contexte diguem-ne universal, de la mateixa manera que tampoc no ho són els crítics (encara que alguns s'ho creguin) ni ningú. Per emetre aitals judicis, l'únic jutge que té veu i vot és el temps: el millor antòleg, com molt bé ha deixat escrit Borges. De totes maneres, si a algú això el preocupa, el remet al següent comentari de Joan Fuster: *"Diu realment el poeta allò que jo entenc en llegir-lo? Tant se val. Fa que jo entengui alguna cosa, que, si no és el que ell diu, és el que jo estava a punt de dir-me"*.

Abans hem fet una petita referència al temps, un dels problemes metafísics que més preocupen de veritat l'home (tal vegada perquè és el que ens toca de més aprop). Efectivament, l'home, ja sigui empirista ja tenguí més predilecció per la raó, viu constantment assetjat per instants, moments que sovint es repeteixen, altres que no tornen mai, altres que li romanen per a sempre, altres que voldria oblidar... *"El temps és un pinzell freturós d'acabar / el dibuix de les vides. / Per això la memòria / cal no guardar-la sempre / i no gravar massa signes al cor / que puguin comprometre'ns. / Els dies esgotats i ja viscuts / guardem-los assecats com flors marciades / en els fulls d'un vell llibre / del més antic prestatge. / O bé que es tornin núvols i tramuntin / esveltes serralades / fins arribar a les valls on dorm la boira / fets pluja de paraules"*.

"Sis bronzes grisos d'alba", escrit per na Margalida Pons, fou el llibre que guanyà la primera edició del premi "Salvador Espriu", l'any 1985. Aquest, juntament amb el fet

que estava escrit per una mallorquina, jove, a més, foren essencialment els motius que em dugueren a la seva lectura. Un premi i la publicació a una bona editorial, no hi ha dubte és el que somnia qualsevol persona que escriu amb pretensions d'escriptor. Ara bé, l'aconseguir-ho no significa res (per al lector que no ha fet de l'esnobisme la seva religió, em refereixo) si entre dos cartons d'una grata presentació estètica i després de la noteta "Obra guardonada amb el premi X" (entenent X com un premi d'Institut per amunt, per exemple), no hi trobam res que justifiqui la concessió de tal premi i/o de tal edició.

Obviament aquest no és el cas que ens ocupa, del moment que m'atrevesc a recomanar la seva lectura. "Sis bronzes grisos de l'alba" és un llibre de veritable poesia (posau-hi jove, darrera, si tant vos plau), on hi ressona la veu dels nostres poetes contemporanis; fet que per altra banda fa constar amb els epígrafs expressament triats per a aquest llibre: cites d'Espriu, Rosselló-Pòrcel, Ferrater, Vinyoli i Foix. Autors que, tal vegada exceptuant el mallorquí, han conreat un tipus de poesia de caire més narratiu, és a dir, amb molts d'encavallaments, tallant els versos amb la intenció de voler fer ressaltar més una paraula: *"El cel ja és tan madur que vessa dàlies / per l'angle del pujol. / Rera els teulats / torna el llevant astut / -una vegada més- / a afalagar el brancatge de l'acàcia. / Nosaltres, tanmateix, desconexem aquest paisatge nu / i avançam freturosos de l'incert. / Encara l'arbre oscat / ens parla del camí de les garlandes / i encara hi ha clivelles al nostre pit i als ulls / per deixar pas al goig o a la sorpresa. / Així anam endavant en dia calitjós / que amaga el lleu somris imperceptible, irònic i tenyit d'indiferència, / d'aquells que, ja molt lluny, / veuen els nostres dies créixer com una heura / ben abraçada al tronc de l'esperança"*.

Versos calmats, acompassats (com acabau de veure) amb imatges florals en perfecta harmonia amb l'elaboració de paisatges crepusculars. Finalment citaré uns quants versos solts que, de manera especial, m'han cridat l'atenció:

"Cauen a plom les dotze espases / flamejants del migdia", "Campanades de l'alba, grisos bronzes, / campanades de

Col·laboració

l'alba inflen tes veles / lentes", Heu observat la musicalitat de les imatges, en els casos citats, bellament aconseguida per la irrupció d'elements metàl·lics dins el poema?

El llibre, com veim, és un llibre unitari, un cos poètic que giravolta entorn d'un mateix tema, el temps, obrint-se a un inici d'alba i acabant amb l'arribada de la nit; emperò, dins un tema tan ample, també s'hi toquen temes com les relacions i l'esperança. Acab citant un darrer poema, un dels que més m'ha impressionat: "Més enllà de l'insomni et reconec / ets la viva presència del desig. / Sense esforç, amb els ulls clucs, / coneixes bé les tresques d'aquest cos / i el teu tret és encert. / Entre els espills de l'alba fas un solc / d'espessa i flonja calma. / Murs de quietud et guarden la tornada / al cel antic d'on vénis, des d'on esperes / un altre crit, / el nostre crit immens i esperançat / de cada tarda, quan ja tot es fa buit / i temem, àngel groc, els rius de l'ombra".

Jaume Galmés
9-IV-87

(*) "Sis bronzes grisos d'alba", Margalida Pons i Jaume, "ELS LLIBRES DE L'ESCORPIÓ". Poesia, 101. Ed. 62.

KAFKA

No digué tampoc que no, però no per això s'assustà. Al contrari, el seguí mirant tan impàvidament com sempre, com si res no hagués passat. Com si res no hagués passat, no, sinó com ja acostumat que degut a ell tot ja havia passat. Li adreçaria encara una altra mirada, esguardant-lo de fit a fit, amb els ulls glaçats, vidriosos. S'allunyaren sense dir-se res.

Jaume Galmés

AUTOESCOLA
CARDASSAR

major, 22

I ARA, A MÉS...

PIZZERIA

AMB UN AUTÈNTIC FORN DE LLENYA!

Carrer d'en Sureda, 1 * Tel. 570624
PORT DE MANACOR

EL DRET AL SUICIDI (II)

El suïcidi i la revolta són dos dels fenòmens socials que testimonien la crisi d'una societat que ja no s'adequa a les necessitats dels qui hi vivim. Són conseqüències d'una inquietud i d'un buit comú al cor i a l'espirit.

Intenten suïcidar-se, i si tenen la mala sort de no aconseguir-ho, aquests idiotes que són els vius faran de tot i molt per retornar-los a la vida i els forçaran a compartir la seva merda.

Sabem que a la vida hi ha certs moments que semblen feliços, és qüestió d'humor, com la desesperació, i ni l'un ni l'altra es basen en res sòlid. Tot és miserablement provisional. L'instint de conservació és una porqueria.

El planeta es cobreix de centrals nuclears i de sitges atòmiques, i, maldament intentin conèncer-nos de que són segurs, els accidents es succeeixen. Guerres, milions d'aturats, cents de mils de nins que moren de fam, cada mes, en el món. Milions cada any. ¿Qui gosaria negar a les seves mares el dret a l'avortament? La producció d'armes floreix en el món com les margarides a la primavera. La contaminació atmosfèrica creix i les nostres ments també són contaminades per les ideologies dominants, i davant aquest malgastament restem impassibles i indiferents. En canvi ens escandalitzam quan algunes persones, de cada vegada més, es prenen la llibertat de desaparèixer, mentre els qui ostenten el poder polític, social i econòmic preparen la darrera mentida, la qual serà amplament difosa per tots els mitjans de comunicació, sobre el tractament dels rebussall nuclears, la contaminació, l'atur, la venda i tràfic d'armes, etc. i seguiran parlant-nos d'inconsciència, irresponsabilitat i de que pensem en les víctimes innocents.

El suïcidi existeix, les persones accepten matar-se en les guerres o de fam.

La mort és quelcom molt seriós per esser abandonat a la iniciativa individual. La societat se'n cuida cada cert temps de proporcionar als impacients una mort útil en algun escenari de gran transcendència.

José Maria Cerezo

Moviment d'Objectors de Consciència

Col.laboració

G.O.B.

No cal dubtar que el creixement del GOB va en augment, i en bona part és degut a la creació de les delegacions als diferents pobles de les Illes. Pel que atany a Mallorca són ja deu les que funcionen: Alaró, Alcúdia, Bunyola, Capdepera, Deià, Felanitx, Lluçmajor, Manacor, Pollença, Santanyí, Sóller i Son Servera.

La feina que una delegació pot dur a terme és variada i té el gran avantatge de que així es coneixen els problemes de la resta de l'illa amb informació de primera mà. Una altra cosa a tenir en compte és que el moviment ecologista del poble roman junt i els esforços en aquest sentit estan així més ben encaminats.

Als del GOB de Son Servera ens agradaria donar una sempenta als amics llorencins per tal de tirar envant una nova delegació, al temps que ens posam a la vostra disposició per si la nostra curta experiència vos pot esser útil.

Cal dir que la problemàtica dels dos pobles és més o manco la mateixa i els treballs que hem realitzat junts sempre han donat bons fruits, com per exemple, l'haver aconseguit que ajuntaments, hotelers, comerços, partits polítics i entitats signassin un document demanant l'estricta protecció i vigilància de Sa Punta de n'Amer.

Una altra realització conjunta ha estat la confecció d'un llibret que ofereix una alternativa ecològica per als nostres pobles, i en la que voldríem mostrar els greus problemes que ens envolten, per fer, de qualque manera, que els polítics es comprometin en la defensa del nostre entorn.

Si estau interessats, podeu connectar amb el GOB mitjançant el telèfon 569025 de Sant Llorenç o l'apartat 58 de Son Servera.

Pep Alba
GOB - Son Servera

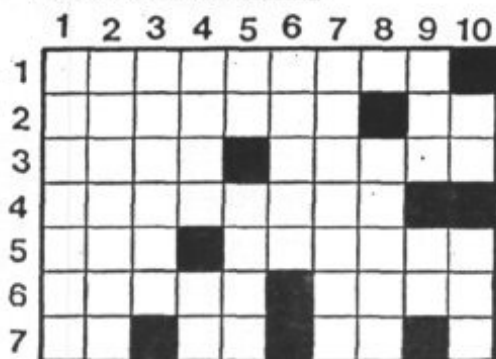

ZARTAN, rey de la selva?!?

L'ALIGUE 89

MOTS ENCREUATS

8.-Consonant. Nom porpi d'home. 9.-Part d'un edifici que s'estén a l'un i l'altre constat del cos principal. Símbol de l'erbi. 10.-Terminació verbal. Manoll de flors, herbes, etc., que serveix d'adorn.

HORITZONTALS.- 1.-Dit de la qui emula. 2.-Nom de la palmera que fa dàtils. Nota musical. 3.-Humor serós i acre que raja de les plaques i tumors malignes. Inscriure la data. 4.-Nuvolada espesa que tapa el cel. 5.-El fet d'estar sense fer res. Fabricant d'aluda. 6.-Lloc de moltes roques. Darre-
ra. 7.-Cara del dau marcada amb un punt. Gos. Ocell. Mil.

VERTICALS.- 1.-Que edita. 2.-Nom de diferents síms catarins, cuacurts, amb callositats isquiàtiques. 3.-Pertanyent o relatiu a la utopia. 4.-Unitat monetària d'Itàlia. Al rev. símbol del calci. 5.-Contracció de la preposició "a" i de l'article "el". Cadascuna de les darreres branques d'un arbre portadores de fulles. 6.-Laberint. 7.-Condicció d'orat.

SOPA DE LLETRES

E X T E N S T S A V
A C D T X I R G I A
G L E F Z A S R L N
E B T G S T E A D D
G I H O R L S N E N
A J N P S S Q D S U
N K M J O O K I E F
T L E L R L T O S O
A H O D G M N S O R
T C I C S B R Q P P
F G T O D N A R G T
M O N U M E N T A L

Apa! a cercar dins aquest embolic de lletres deu sinònims del mot "GRAN".

FUGA DE VOCALS

M _ N _ P _ R _ S _ M P R _ M ' H _ D _ :
- _ L _ M _ N _ S T _ P L _ D _ P _ P S ,
- S _ S , P _ R C S , _ N D _ T S , L L _ P S
Q _ _ D _ _ N _ S _ P _ L L _ D ' _ _ V _ _ .

ENDEVINALLA

Tu que molt de fil embueis,
llavò ho cerques esbrinar:
¿quin arbre en el món hi ha
que a's capdamunt sa flor fa
i en terra té ses fulles?

MOTS ENCREUATS

Es un al·lò.
ENDEVINALLA

E M U L A D O R A
D A T I L E R L A
I C O R D A T A R
T A P A R A D A
O C I A L U D E R
R O C A M R E R A
A S C A A U M

E X T E N S T S A V
G L R L
D A A
N S
U D S
F I O
R O O
P S
T O D N A R G
M O N U M E N T A L

FUGA DE VOCALS

Mon pare sempre m'ho deia:
- El món està ple de pops,
ases, porcs, endiots, llops
que duen sa pell d'euveia.

Després de vèncer per tres gols a zero al conjunt de Ses Salines, el Cardassar, quan només manquen dos partits per a la conclusió d'aquest campionat de lliga, assegurava la permanència dins la categoria. No ha estat possible, tampoc enguany, poder córrer a la "lligueta" d'ascens a la Tercera Divisió. Malgrat tot, s'ha de dir que la participació de Nicolau als esquemes ofensius de l'equip ha estat decisiva, prova dels pocs partits que ha jugat en relació als gols aconseguits. Un altre factor digne de ressaltar és la baixa de n'Antoni Cànoves, "Lliro", que pràcticament s'ha passat aquesta temporada en blanc, atesa la lesió que rossega. Això quant a individualitats. La feina de tot el conjunt ja seria més mala d'analitzar, emperò, malgrat tot, hauríem de destacar la joventut del Cardassar 86-87, la qual, amb més ganes que experiència, ha afrontat així com ha pogut les envestides d'una dura temporada. Dir algun nom tal vegada no sigui massa ètic, però, d'entre els més joves, podríem destacar la labor de Barceló, home tècnic i amb una gran visió per als contraatacs i per a les passades en profunditat. Fer un balanç exhaustiu, a més de no entrar dins les nostres possibilitats (merament informatives, per altra banda), seria arriscat. No obstant, el bon aficionat no tendria massa problemes de cara a emetre un bon judici.

Anterior al partit amb què començàvem la nostra crònica, s'havien disputat els encontres amb Es Port (2-2 dins Sant Llorenç) i amb la Victòria (2-0 dins Ciutat). Partit, aquest darrer on, amb una mica més d'ambició, s'haurien d'haver esborrat els dos negatius que ara passeja.

Acabam la part dedicada al futbol dient que en el partit amb el Ses Salines es produïa el debut de Jaume Riera (el porter dels juvenils) amb el primer equip, a causa que els titulars Vives i Fullana es trobaven lesionats. Partit del qual de segur guardará un bon record, ja que l'acabà amb la porteria imbatuda i amb una clara victòria del seu equip, amb gols de Soler, Mondéjar i Nicolau.

BÀSQUET JUNIOR CARDASSAR

Resum d'una temporada que ja s'acaba

Després d'un començament difícil (pels factors esmentats a altres números) l'equip júnior masculí va augmentar el seu rendiment:

* El joc defensiu, que sempre feia "ai-

gües", ara s'ha convertit en el punt més fort del conjunt: amb les tres "torres" a darrera i amb uns homes ràpids i agressius a davant que fan de la defensa una zona mala de rompre.

Podem dir que això s'ha aconseguit gràcies al dur treball que ha duit a terme l'entrenador Jaume Mas "Cadireta", amb els seus jugadors durant els tres entrenaments setmanals que s'han fet al llarg de tot l'any. I també dissabte rera dissabte als enfrontaments a un rival gairebé sempre superior.

* Dins el camp ofensiu el progrés és notable; cal dir que ara la mitjana encistelladora ha pujat en trenta punts més per partit que a principis de lliga. Es veu que la voluntat per part d'uns jugadors menors, en edat i en estatura ha estat prou important. Aquesta millora garanteix la continuïtat de l'equip per a l'any vinent.

* Els resultats aconseguits.

La derrota ha estat el resultat que més s'ha produït i ha fet baixar la moral dels joves jugadors inexperts, a més ha provocat enfrontaments i discussions entre els propis jugadors. Però les ganes de jugar i l'amistat entre tots els components han pogut més que els nervis i la millora (en joc) ja és aquí.

Els darrers partits ho confirmen, perquè s'ha anat per davant al marcador en moltes ocasions, i s'ha pogut guanyar. Ja són molt allunyats aquells resultats d'escàndol que tantes setmanes fa que no es produeixen.

* Per a la propera temporada.

L'objectiu més important és apuntar l'equip a la categoria que li toca, així les aspiracions dins la competició juvenil seran més grans.

Futbol: Jaume Galmés

Bàsquet: Pere Galmés

A vegades m'entretenec rellegint articles d'aquests fets a corre-cuita i sense gaire mirament -una forma de vanitat?-, i, ai las! hom se n'adona que no sempre els mots escrits s'identifiquen amb el pensament.

Concretament alguns dels "Sant Llorenç, ahir" poden induir a pensar en passes envers el conservadurisme més tancat en allò de que "cuálquier tiempo pasado fué mejor", i crec que aquesta imatge no s'adapta, ni molt manco, a la realitat.

Pens, obviament, que abans hi havia més possibilitats de relació entre persones, que potser la necessitat empenyia a viure d'una manera menys artificiosa, més "natural", i que la meta fonamental de la vida no eren els doblers per ells mateixos.

Sens dubte les implicacions vitals que comporten les afirmacions del paràgraf anterior són força complexes i no totes positives. Parlem, si més no, de l'escola -aprofitant l'avinentesa de les vacances de Pasqua.

Com era l'escola en el Sant Llorenç d'ahir? Sens dubte era una escola fortament repressiva i classista. Els infants eren talment arbres joves i els educadors els politxons. Havien d'atracar els nins -fos com fos- al politxó; la personalitat, la manera d'ésser dels infants no comptava per a res i d'altra banda molts pocs eren els politxons

educadors que eren rectes i ben formats. Malgrat tot, la democràcia, el benestar, l'avanç de les ciències humanes... encara és viu l'exemple de l'arbre jove, de l'adaptació del nin a la manera d'ésser de l'adult.

El preu a pagar pels infants: qualsevol, el "necessari". Parlau amb els pares i us contaràn coses ben saboroses: pallisses de ca, desprecis, quins eren els alumnes marginats i perquè, quins eren els benvists i perquè, i també anècdotes ben salades com les pors al pecat que havia de portar a la condemnaació eterna pel simple fet d'anar en bicicleta o de passar amb curiositat per davant el ball d'homenots i donotes (quin fàstic!)

O aquella altra de la faixa i ben estreta, eh? que havien de portar les nines de 13-14 anys que tenien la "desgràcia" de tenir els pits assenyalats (llavors jugant botaven i això no es podia consentir!)

Anau, anau a na Catalina "de Son Vives", na Maria "Cerola", n'Antònia "Caragola", n'Antònia "Barbota", na Magdalena "Sureda", na Magdalena "Pisca", na Catalina "Damera", na Catalina "Vellaca", na Francisca "Mena", na Miquela "Gomila" o a les altres de la fotografia. Si volen us ho podran contar.

Guillem Pont